— తమిరిశ జానకి

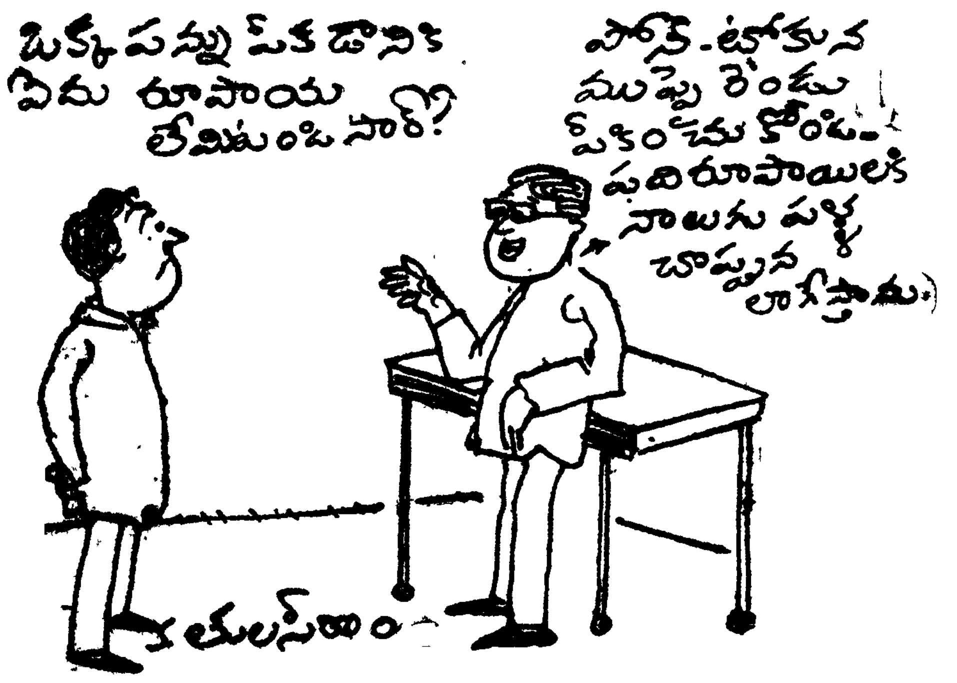

రాజారావు నిద్ర మొహం చూసి రెండు రోజులైంది. రెండు రాత్రులు. . . అప్పుడే రెండు రాత్రులు గడిచిపోయాయి, నిద్రాదేవి రాజారావుని కరుణించడం మానేసి. ఈ వేళకూడా నిద్ర కరువే. 'రేపు. . . రేపు మాత్రం నిద్ర పోగలనన్న నమ్మకం ఏముంది?' చిన్నగా తనలో తనే గొణుక్కున్నాడు రాజారావు.

కుక్కి మంచంలో చిరాగ్గా అటు నించి ఇటు తిరిగాడు. మంచం పక్కనే కింద చాపమీద వరసగా పడుకుని ఉన్నారు భార్య సుజాత, నలుగురు పిల్లలు. 'పిల్లలు ఆదమరిచి నిద్ర పోతున్నారు. పగలంతా న్యాల్లు, ఆటలు, పేచీలు, ఏడుపులు. . . పక్కమీద వాలిందే తడవు నిద్ర పట్టేస్తుంది. సుజాత మాత్రం. . . ఎంత గాఢనిద్ర పోతూందో. . . తెల్లటితో లేచింది మొదలు రాత్రి పడుకునేదాకా చాకిరీ, పిల్లల పేచీలు, గొడవలు, తిరుగుబాట్లు, పిరసం. . . అలా చాపమీద అలసిన శరీరాన్ని వాల్చగానే గాఢనిద్ర పట్టేస్తుంది కాబోలు. అందుకే అలా ఒళ్ళు మరిచి నిద్ర పోతూంది. త. . . ఈ ఇంట్లో తనొక్కడేనా నిద్ర సుఖం చూడలేని వాడు? తను మాత్రం పగలంతా ఆఫీసులో గుమాస్తా గిరి వెలగబెట్టి రావటంలేదూ! మరి తనకి చుక్క పడితేగాని నిద్ర పట్టదే? పిల్లలందరూ కిందటి జన్మలో ఏం పుణ్యం చేసుకున్నారో? ఈ జన్మలో మరే సుఖమూ అనుభవించ లేకపోయినా, నిద్ర సుఖం అనుభవించగలుగుతున్నారు!' ఈర్ష్యగా భార్యాపిల్లల వైపు చూశాడు రాజారావు. చెవుల్లో దోమల సంగీతం శ్రుతి మించింది. ఎడమ చేతిమీద గట్టిగా ముద్దు పెట్టుకున్న దోమ నొకదాన్ని చంపటానికి కుడిచేత్తో ఒక్కటి బాదాడు. దోమ ఎగిరిపోయింది. గట్టిగా చేతిమీద కొట్టుకున్నందుకు చేతినెప్పి మాత్రం మిగిలింది. రోజూ చుక్క వేసుకుని మత్తుగా పడుకుంటూండడం వల్ల, ఇన్నాళ్ళూ ఈ దోమల బాధే తెలియదు తనకి. ఈ రెండు మూడు రోజుల్నించే ఈ ఇంట్లో దోమల బాధెంత ఎక్కువగా ఉందో తెలుస్తూంది. అంత విసుగు లోనూ చిన్నగా నవ్వినట్టు కదిలాయి రాజారావు పెదవులు.

గట్టిగా, భారంగా నిట్టూర్చాడు.

నిద్ర పట్టని విసుగు. చుక్క పడని చిరాకు. రెండు, మూడు రోజులుగా చుక్క పడని నాలిక తడి ఆరిపోయింది. పెదవులు ఎండిపోయాయి. మనసు మొద్దుబారిపోయింది. గుండె మండి పోతూంది. అర్థంలేని కోపం, అంతులేని విసుగు పెరుగుతున్నాయి.

ఈ రోజుకూడా నిద్ర తన దరికి రాదని నిశ్చయించుకుని చివాలున మంచం దిగాడు. కిర్రుమంది కుక్కిమంచం. పెరటితలుపు తీసుకుని బయటికి నడిచాడు. చీకటి చీకటిగా ఉంది. పెరటి గోడ అవతల్నించి వీధి దీపం కాంతి కొద్ది కొద్దిగా పడుతూంది. జామచెట్టు కింద రాతిమీద కూలబడ్డాడు. 'ఆరుబయట చల్లగా ఎంత బాగుంది! లోపల ఆ ఉక్కలో, ఆ దోమల సంగీతంలో నిద్ర పోగలుగుతున్న సుజాత, పిల్లలు అదృష్ట వంతులే నిద్ర విషయంలో. చుక్క పడితేగాని నిద్ర పట్టని బ్రతుకైంది తనది.

రెండు మూడు రోజులబట్టి వేలితో పైసా అంటి గొంతు తడుపుకోలేదు. ఇంత కటిక దరిద్రం అనుభవించడం ఎంత కష్టం! ఈ నెల్లో చుట్టాల రాకపోకలు ఎక్కువ. ఇంట్లో పిల్లల జబ్బు లెక్కువ. భార్య పిరసం ఎక్కువ. చుక్క తెచ్చుకోడం ఎక్కువ. అప్పు లెక్కువ. చివరకైంది డబ్బు తక్కువ. ఇంక అప్పు లిచ్చేవాడు లేడు. తీర్చవలసిన బాకీ లివ్వ ఉండగా మళ్లీ తెలిసి తెలిసి ఎవరిస్తారు అప్పు? సుజాతకి పుట్టింటివాళ్ళు పెట్టిన ఆ ఒక్క ఒంటిపేట గొలుసూ తాకట్టులో ఉంది. ఇంట్లో ఉన్న కాస్త ఇత్తడి సామానూ ఒక్కొక్కటిగా కాళ్ళొచ్చి నడిచిపోయాయి. ఇంకేం మిగిలింది ఇంట్లో అమ్ముకుందుకు? భార్యా, పిల్లలూ ఉన్నారు. పిచ్చిగా నవ్వుకున్నాడు రాజారావు. ఆ మహా మహా ధర్మరాజంతటి వాడే భార్యని పణంగా ఒడ్డి ఆడాడు. అటువంటప్పుడు తనబోటి దరిద్రుడు మూడు రోజులుగా ఎండిపోయిన గొంతు తడుపుకుందుకు భార్యని అమ్మజూపితే! తప్పా!' రాజారావు మనసుకి ముల్లు గుచ్చుకుంది. గట్టిగా రెండు సార్లు లెంపలు వాయించుకున్నాడు. మళ్లీ అంతలోనే నవ్వొచ్చింది 'పాపం! సుజాత! దేవుడిలా తనని ఆరాధిస్తూంది. భారత స్త్రీగా పుట్టింది గనక. కానీ! తను. . . సుజాతని ప్రేమగా చూసిం దెప్పుడు? లక్ష్యపెట్టిం దెప్పుడు? ఔను. ఎలా ప్రేమించగలడు? అమ్మా, నాన్నల కోసం సుజాత మెళ్లో ముడి వేసిన తను, తారని పూర్తిగా మరిచిపోయి సుజాతని మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించలేక పోతున్నాడు. తార . . . ఒకప్పుడు తన మనసు దోచుకున్న తార. . . ఇప్పటికీ తన కలల్లో కనిపించి కవ్విస్తున్న తార. . . ఏది? ఎక్కడుంది?. . .'

* * *

ఆరుబయట మంచంమీద తన పక్కన పడుకున్న కొడుకుని అడిగాడు వెంకట్రావు: 'చుక్క లెన్నో లెక్క పెట్టరా! రాజా!'

అయోమయంగా తన చొక్కా వైపు చూసుకున్నాడు రాజా. 'నా చొక్కా మీద చుక్కల్లేవు. గీతలే ఉన్నాయి.' చొక్కామీది డిజైను మళ్లీ మళ్లీ చూసుకున్నాడు.

'ఓరివీ! చుక్కలంటే నక్షత్రాలురా!' అంటూ ఆకాశం కేసి చూపెట్టాడు వెంకట్రావు.

'చుక్కలు. . . చుక్కలు . . .' పదే పదే ఆ మాట అనుకుంది రాజా చిన్ని మనసు. కొత్తగా ఉంది ఆ మాట. నక్షత్రాల్ని చుక్కలనికూడా అంటారని మొట్టమొదటిసారి ఆ రోజే తెలిసిన రాజాకి, ఆ మా టెంతో బాగున్నట్టనిపించిందికూడా.

నక్షత్రాలంటే ఇష్టమైన రాజా, 'నీ కన్నిట్లోకీ ఇష్టమైన దేమిట్రా?' అని ఎవరన్నా అడిగితే చాలు — 'చుక్కలు' అనేవాడు చటుక్కున.

హైస్కూల్లో చదివే రోజుల్లో 'చంద మామకంటేకూడా చుక్కలే అందంగా ఉంటా'యని వాదించేవాడు స్నేహితు లతో. తన క్లాసు పుస్తకాలన్నిటిమీద, అట్టలమీద నక్షత్రం మార్కు పెట్టు కునే వాడు.

'ఇదేమిట్రా! ఏదో ఓటు గుర్తులా ఈ ముద్రలేమి టన్నిటిమీదా' అని స్నేహితులు వేళాకోళమాడేవారు.

ఎటొచ్చీ రాజారావు కాలేజీ జీవితంలో కథ తారుమారైంది. చుక్కలంటే ఇష్ట పడే రాజారావు మనసుని కాలేజీలో ఓ చుక్క దోచుకుంది.

'నాకు ప్రియాతి ప్రియమైన ఆ చుక్క పేరే నీ పేరవడం నిజంగా నా అదృష్టం, తారా!' అన్నాడు రాజారావు,

తారతో పరిచయం పెరిగాక.

'కొంపదీసి నా పేరు చూసి నన్ను ప్రేమించటం లేదుకదా!' అంటూ చిలిపిగా నవ్వింది తార.

తారని ప్రేమించిన తను అమ్మా, నాన్నల ఆంక్షలకి తల వంచక తప్పలేదు. ఇష్టం లేకపోయినా సుజాతని పెళ్ళాడక తప్పలేదు.

మనసులో నిలిచిపోయిన తార, మరిచి పోలేని తార, ఇష్టంలేని సంసారం, యాంత్రిక జీవితం, పిల్లలు, రోగాలు, మందులు, అప్పులు, నీరసం. . . మనోవ్యాధికి మందు లేకపోవడమేమిటి? ఉందంటూ, స్నేహితులు చుక్క వేసుకోవడం అలవాటు చేశారు తనకి. తన బాధలన్నీ మరిపింప చేస్తూ, తన దరిద్రాన్ని, గతాన్ని జ్ఞప్తికి రానివ్వకుండా కంటి నిండా నిద్రనిచ్చే చుక్క తన ప్రాణంలో ప్రాణమై పోయింది. ఇల్లు గుల్లయి పోయినా, శరీరం శిథిలమై పోతున్నా చుక్కని దూరంగా ఉంచలేకపోతున్నాడు తను. ఆ మందుకి దాసుడై పోయాడు. తన జీవితానికీ, "చుక్క" అన్న రెండక్షరాలకీ ఎంత ముడిపడి ఉందో తలుచుకున్న కొద్దీ ఆశ్చర్యమనిపించింది.

దూరంగా ఎక్కడో కుక్కలు మొరుగుతున్నాయి. ఉలిక్కి పడి ఆలోచనల్లోంచి తేరుకున్నాడు రాజారావు. అప్రయత్నంగా తలఎత్తి చూశాడు. పైన చుక్కలు మెరుస్తున్నాయి.

మూడు రోజులుగా చుక్క పడని నోరు జ్వరం వచ్చినట్టుగా ఉంది. తడారి పోయిన గొంతు. నిద్రలేక కళ్ళమంటలు. వాటికి తోడు నేనూ ఉన్నానంటూ సన్నసన్నగా కడుపులో నెప్పి మొదలైంది. కాసేపు భరించగలిగాడు కానీ, ఆ పైన ఇంక విసుగు పుట్టింది కడుపులో నెప్పితో. పెరటి తలుపు గడియవేసి గదిలోకి నడిచాడు.

'సుజాతా!' అని ఒక్కసారి పిలవగానే అంత నిద్దరలోనూ చటుక్కున లేచింది సుజాత.

'ఏమిటండీ? ఏం కావాలండీ?' కంగారుగా భర్త ముఖంలోకి చూసింది.

'కడుపులో నెప్పిగా ఉంది. ఉప్పూ, వామూ కలిపిఇయ్యి. నమిలితే తగ్గుతుందేమో!'

భార్య వెనకే తనుకూడా వంటింట్లోకి నడిచాడు. తలుపుల్లేని అలమారలో ఉప్పు లాచిప్ప ఇవతలికి జరుపుతుంటే దాని కిందున్న ఉత్తర మొకటి జారి కింద పడింది. కంగారుగా చటుక్కున ఆ ఉత్తరం తీసుకుని ఉండలా చుట్టేసి గుప్పిట్లో పెట్టుకుంది సుజాత.

అనుమానంగా చూశాడు రాజారావు.

'ఏమి టా ఉత్తరం?'

మాట్లాడలేదు సుజాత.

'నిన్నే! ఎవర్రాశా రది?'

'ఇదా? ఇది. . .' తడబడింది సుజాత. భయం భయంగా భర్త కళ్ళలోకి చూస్తూ ఉండిపోయింది.

కడుపునెప్పి కంటే పెరిగింది రాజారావులో అనుమానం. నెప్పి సంగతి మరిచేపోయాడు.

'ఎవడు రాశాడు నీ కది? చెప్పవేం అడుగుతుంటే?'

ఉత్తరం గుప్పిట్లో ఉన్న సుజాత చెయ్యి వణికింది. కళ్ళలో దైన్యం తొంగి చూసింది. అదురుతున్న పెదాలుఅదుపులో పెట్టుకుందుకు వ్యర్థ ప్రయత్నం చేస్తూ, చిన్నగా అంది: 'ఈ ఉప్పూ, వామూ నమలండి.'

'మాట తప్పించాలని చూస్తున్నావా? ఎవడు రాశాడు నీ కా ఉత్తరం? ఎప్పటి నించీ ఈ నాటకాలు?' రాజారావు చెయ్యి బలంగా సుజాత చెంపని తాకింది. మరుక్షణమే ఉత్తరంకూడా లాక్కున్నాడు. ఎర్రబడ్డ చెంపని చేత్తో రాసుకుంటూ, నీరసంగా గోడకి చేరబడింది సుజాత. ఉత్తరం మడత విప్పాడు రాజారావు, కసిగా ఓసారి భార్య వంక చూసి.

'డియర్ సుజాతా. . .' ఈ విధంగా సంబోధిస్తూ రాసేవా ళ్ళెవరూ లేరు సుజాతకి. తప్పకుండా వీ డెవడో చాలా రోజులబట్టి నడుపుతున్నాడన్న మాట వ్యవహారం తనకి తెలియకుండా. అసలు వీ డెవడో? పూర్తిగా చదివేదాకా ఆగే సహనం లేక గబగబా ఆత్రతగా కింద సంతకం చూశాడు. 'నీ స్నేహితురాలు— తార.'

ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఎవరు? ఎవ రీ తార? ఒకవేళ. . . ఆలోచించడానికికూడా భయం వేసింది.

గుండెల్లో రైళ్ళు పరుగెడుతున్నట్టని పించింది. వణుకుతున్న చేతులకి ఉత్తరం ఎంతో బరువుగా తోచింది. మరింత గట్టిగా దాన్ని పట్టుకుని చదవడం మొదలుపెట్టాడు.

'డియర్ సుజాతా,

నీ ఉత్తరం అందింది. నీ అంత మంచివాళ్ళు నూటి కొకరుకూడా ఉంటారో. ఉండరో! నీ ఉత్తరం చదువుకుని నీ అమాయకత్వానికి నవ్వుకున్నాను. మనిద్దరం మా ఊళ్ళో హైస్కూల్లో మూడేళ్ళు కలిసి చదువుకున్న సంగతి మీ వారికి చెప్పలేదన్న మాట నువ్వు! ఎలాగైతేనేం, కష్టపడి నా అడ్రెసు సంపాదించి ఉత్తరం వ్రాశావు. నీ అమాయకత్వానికి నవ్వూ, నీ మంచి తనానికి జాలీ పుట్టుకొస్తున్నాయి. మీ శ్రీవారి సుఖసంతోషాలు తప్ప మరేమీ అక్కర్లేదా నీకు? నిత్యం ను వ్వనుభవిస్తున్న దరిద్రంకంటేకూడా మీ వారి మనోవేదనకే నువ్వెక్కువచింతిస్తున్నావా? రాజారావుని ప్రేమించి అతణ్ణి పెళ్లి చేసుకోలేకపోబట్టి అతనిమీది ప్రేమతోనే నే నిలా బ్రహ్మచారిణిగా ఉండి పోయానన్న నీ వెర్రిభ్రమకి నా కెంత నవ్వొస్తూందో చెప్పలేను. నే నొచ్చి రాజారావుకి భార్య కావడానికి ఒప్పుకుంటే, నువ్వు పిల్లల్ని తీసుకుని మా కడ్డు లేకుండా ఎక్కడికో వెళ్లిపోతానని వ్రాశావు. పిచ్చిదానా! ఈ తార సుజాత లాటి అమాయకురాలు కాదు. ఇది ఒత్తి గడుసుది. రాజారావుతో నా పెళ్లి జరగలేదని నేను సంతోషించని క్షణం లేదు.'

చదువుతున్న రాజారావు నెత్తిన పిడుగు పడినట్టయింది. కలో, నిజమో తెలియని స్థితిలో మళ్ళీ కళ్ళు ఉత్తరం మీదికి తిప్పాడు.

'రాజారావుతో నా పెళ్లి కాక పోవడం భగవంతుడు నాకు చేసిన మేలు. ఏదో మొదట్లో తెలియక మోజుకొద్దీ అతనితో స్నేహం చేశాను. దానికి

స్వాగతం! సుందరీ!!

వి. సంపత్కుమారాచార్య

సదాశంసల దీపవల్లిని వెలిగించి
  చీకట్లను చీల్చి ... ఆ దీప్తిలో
విశ్వాన్ని నవచైతన్యంతో విరాజిల్ల జేద్దామని ...
ఆశల...ఆశయాల కరదీపికలు దాల్చి
వస్తున్నావా సుందరీ!...దివ్య సుందరీ!!...

ఈ చీకటినే వెలుగనుకుంటున్నాం...
మా చేతకానితనాన్ని
వాచాలత్వంతో సమర్థించుకుంటున్నాం!!...

ఈ తమస్సులో
ప్రక్కవాడి నొక పోటు పొడుస్తూ
వాడి మోచేతి పోట్లు భరిస్తూ
ఆ బాధ నింకొకడికి వివరిస్తూ
ఉషస్సు నెఱుగక
కాలం గడుపుతూన్న మా మధ్యకు
వస్తున్నావా సుందరీ!...దివ్య సుందరీ!!...

నల్లని తిమిరాన్నే నాగరకతగా భ్రమించే
కల్లతనపు బ్రతుకులలోని
లోపాలను సవరిద్దామని...మా ఎడద
దీపాలను వెలిగిద్దామని...నీ దివ్య దీధితులను
మా జీవితాలపై ప్రసరింపజేసి

ఆ కాంతితో
మా క్లాంతిని బాపుదామని
వెలుగు దివ్వెలు దాల్చి వస్తూన్న
సుందరీ!.. దివ్య సుందరీ!!
స్వాగతం!... సుస్వాగతం!!... ★

"ప్రేమ" అని పేరు పెట్టుకున్నాం. కానీ, అప్పట్లో నా మనసేమిటో నాకే పూర్తిగా అంతు తెలియదు. పెళ్ళి చేసుకుని కట్టుకున్న వాడితో జీవితాంతం ఒకే రకం జీవితం గడపగలిగే స్వభావం నాది కాదని తరవాత తెలుసుకున్నాను. అందుకే ఇప్పటిదాకాకూడా పెళ్ళి చేసుకోకుండా ఉన్నాను. ఉంటాను. జీవితంలో అనుభవించవలసిన అన్ని రకాల ఆనందాలూ ఏ అడ్డూ లేకుండా అనుభవిస్తున్నాను. స్వతంత్రంగా జీవిస్తున్నాను. సంఘానికి భయపడదలుచుకోలేదు. డబ్బుకి కొదవలేదు. సుఖాలకి కొదవలేదు. స్నేహితులకి కొదవ లేదు. నామీద అజమాయిషీ చేసే ప్రాణి లేదు. నాకీ జీవితమే బాగుంది. నేనే కనక రాజారావుని పెళ్ళి చేసుకుని ఉంటే ఆగర్భ దరిద్రం అనుభవించలేక రెండో రోజే ఇంట్లోంచి పారిపోయి ఉండేదాన్ని. నువ్వు కాబట్టే అటువంటి బ్రతుకీడ్చుకు రాగలుగుతున్నావు. ఆఖరిసారిగా చెపుతున్నాను. రాజారావుతో గతంలో నేను చేసిన స్నేహానికి "ప్రేమ" అన్న పేరు చెరిపి నీకు నచ్చిన మరో పేరేదన్నా పెట్టుకో. నా బోటిదాన్ని నీ బోటి సంసారులు మరిచిపోవడం మంచిది. ఉంటాను. నీ స్నేహితురాలు...

—తార.'

కాళ్ళకింద భూమి కదిలిపోతున్నట్టుంది రాజారావుకి. గుండెల్లో బాధ. అదో రకమైన, మునుపెన్నడూ అనుభవించి ఎరగని బాధ. మెడమీద, నుదుటిమీద విపరీతంగా చెమటలు పట్టాయి.

'సుజాతకెప్పుడో తెలుసునన్నమాట తన ప్రేమ వ్యవహారం. తెలియదనే అనుకుంటున్నాడు తను ఇన్నాళ్ళుగా. తెలిసికూడా తనమీద ప్రేమ ఎలా చూపించగలుగుతూంది? తెలిసికూడా తనని ఎలా గౌరవించగలుగుతూంది! తను ఒక్క మాట మాట్లాడితేనే చాలు, మురిసిపోతుందే? తిట్టినా కోపం తెచ్చుకోకుండా చిరునవ్వుతో తన పని తను చేసుకుపోతుందే? ఎందుకు? తన గత చరిత్ర తెలిసికూడా తెలియనట్టే అతి మామూలుగా ఎలా ఉండగలుగుతూంది? పోనీ, గతం వదిలేసినా ... ఇప్పుడు వర్తమానంలో మాత్రం తను ప్రవర్తిస్తున్న తీరు సరిఅయినదా? ఇల్లు గుల్ల చేసి తాగుతున్నాడే! ఇంట్లో దరిద్రం తాండవిస్తూందే! ఒక్కనాడయినా ప్రేమగా మాట్లాడాడా? ఒక్కనాడయినా భార్య ముద్దుముచ్చట్లు తీర్చాడా? ఏ సుఖానికీ నోచుకోని బ్రతుకైనా కూడా తననీ, ఈ ఇంటినీ వదిలి వెళ్ళిపోవాలని ఏ నాడైనా చూసిందా? ఏ నాడైనా తన మాట కాదందా? పైగా,

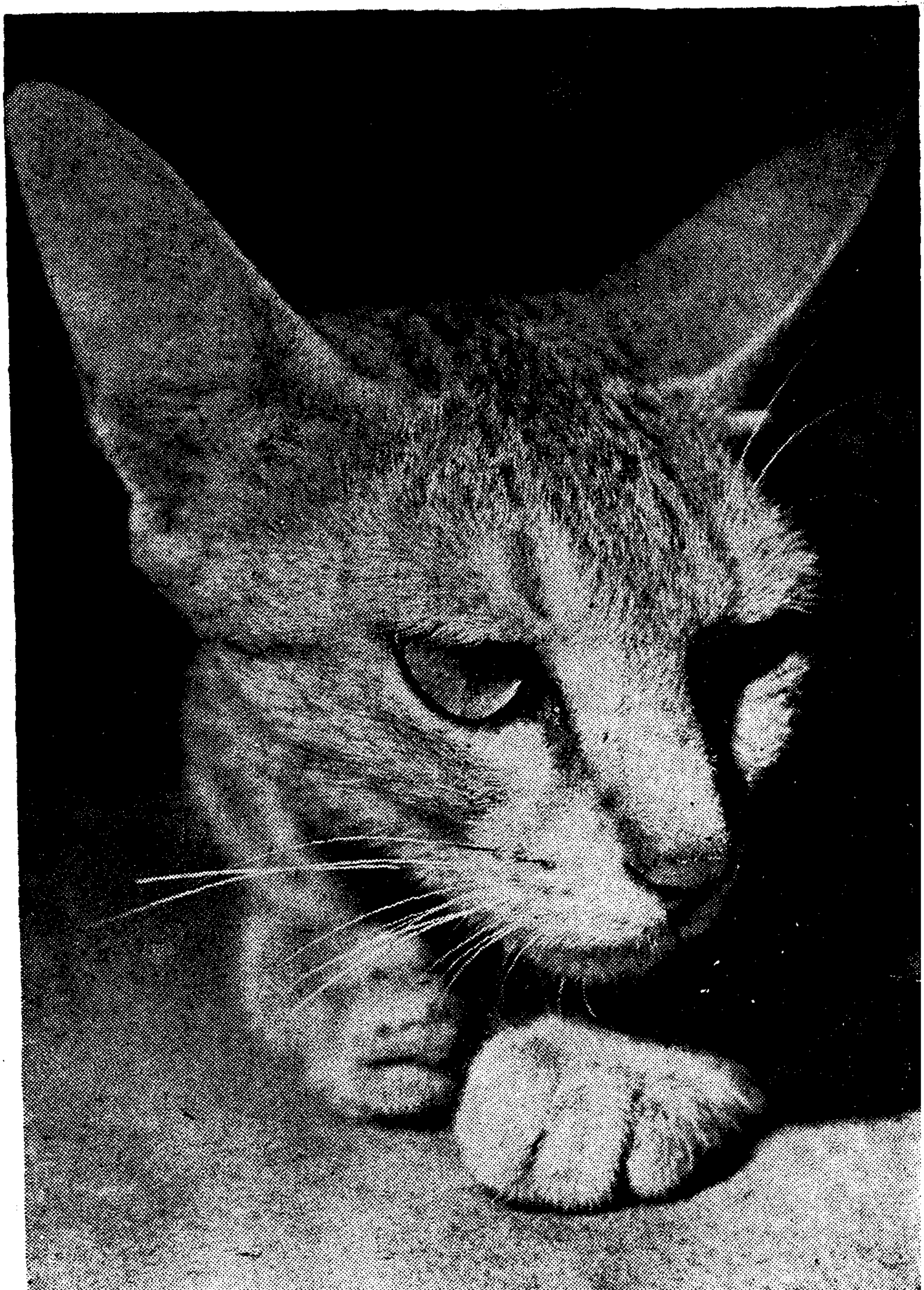

"పొంచి ..

ఫోటో—డి. జనార్దనరాజు (మహబూబ్ నగర్)

తన వేదన చూడలేక, తన మనసెప్పటికీ మారదని నిశ్చయించుకుని, తార ఎక్కడ ఉన్నదీ తెలుసుకుని ఉత్తరం వ్రాసిందన్న మాట చివరికి. తను దీపమై కాలిపోవడానికి నిశ్చయించుకుంది. భర్తకి సుఖశాంతు లనే వెలుగు నివ్వదలుచుకుంది ... భగవాన్... తారని హృదయంలో ప్రతిష్ఠించుకుని, దేవత లాంటి సుజాతని కాలికింద వేసి తొక్కుతున్నాడు తను... ఏ శిక్ష వేసినా చాలదు తనకి.'

'సుజాతా!' అప్రయత్నంగా ఆ మూడక్షరాలూ పలికాయి పెదవులు. మరుక్షణం చేతులు ముందుకి చాపాడు. కలువకాడలా ఆ చేతుల్లో వాలిపోయింది సుజాత.

'నే నడిగిన వెంటనే ఆ ఉత్తరం ఇచ్చి ఉంటే కొట్టి ఉండేవాడిని కాదు. అనవసరంగా నిన్ను కొట్టాను. ఎందుకు, సుజాతా, ఉత్తరం చూపించడాని కంత వెనకాడావు?' రాజారావు గొంతులో పశ్చాత్తాపంతో కూడిన ఆప్యాయత వెల్లువలై పొంగింది.

'మీ మనసులో అపురూపంగా ప్రతిష్ఠించుకున్న తార అసలు రూపు బయటపడితే మీరు మరింత వేదనకి లోనవుతారేమోనని భయపడ్డాను.'

ఆ జవాబులోని మంచితనం సూటిగా రాజారావు హృదయాన్ని తాకింది. అతనిలోని మానవత్వాన్ని తట్టి లేపింది. కన్నుల్లో నీరు తిరిగింది. వాలిన రెప్పల్లోంచి 'టప్' మని సుజాత తలమీద పడింది ఒక చుక్క. *